

Het Pomphulletje

Mededelingenblad voor inwoners van Hoog Soeren en Assel

Zomer 2014

In dit nummer:

Van de redactie / Van de bestuurstafel Buurt- en belangenvereniging /

Geven en nemen / Blikvangers onderweg / HCR Hoog Soeren /

De Pollepel / Informatiepagina met agenda en nog veel meer....

In dit nummer in het bijzonder:

Trui Boss,

de interviewster geïnterviewd

Van de redactie

De redactie van het Pomphulletje heeft een personele wijziging ondergaan. Trui Boss neemt afscheid als redactielid. Zij was altijd degene, die vooral de interviews verzorgde met nieuwe en oude bewoners. In dit nummer hebben we de rollen omgekeerd. Een nieuw redactielid is aangetreden in de persoon van Elly Wijnands. Zij gaat zich ook vooral met interviews bezighouden. Zij mocht de aftrap al in dit nummer doen met een interessant interview met Trui.

Verder hebben we om het Pomphulletje 'minder gezapig' te maken een bijdrage van Hessel Posthuma en Marco Boersma, waarin een paar ergernissen op positieve wijze worden verwoord. En natuurlijk maakt Marjolijn Pinkse ons weer deelgenoot van haar belevenissen in en rond Hoog Soeren in de vaste rubriek: "Blikvangers Onderweg". Paaseieren zoeken, dauwtrappen op Hemelvaart, het is allemaal in beeld en verslag terug te vinden in dit nummer. Onze eigen horeca is deze keer vertegenwoordigd door Hotel Café Restaurant Hoog Soeren. Zij zijn aan het vernieuwen en na de paaseierzoektocht werd het nieuwe speelhuis officieel geopend. De omslagfoto is deze keer van Diederik Hülsmann en verbeeldt het Veld met het huis van de familie Peters, nu nog zichtbaar achter de opkomende zomerse maïs.

Uw bijdrage aan het Pomphulletje is altijd welkom. Na de zomerperiode waar ook de redactie van gaat genieten, gaan we weer werken aan het herfstnummer. Tips, foto's en stukjes mogen naar het mailadres in de colofon. De redactie wenst u een onbezorgde en warme zomer toe!

Pierre Pinkse

Jan ten Bosch zaait de Enk in met maïs

Colofon:

Redactie: Marco Boersma, Diederik Hülsmann,
Marjolijn Pinkse, Pierre Pinkse. Elly Wijnands

Adres: ppinkse@upcmail.nl, tel: 5191208

Website: www.hoogsoeren.info

Layout: Pierre Pinkse

Van de bestuurstafel BBV Hoog Soeren

Handige jongens/meisjes bieden hulp bij mini-klusjes

Op de Algemene Ledenvergadering van 2 april j.l. spraken wij over een 5-minuten klusjes dienst voor onze dorpsbewoners. Voor wie er niet bij was: Iris Mak schetste een situatie waarbij het een dorpsgenoot niet lukte om de batterij van de afstandsbediening te verwisselen. Normaliter vraag je dan een buurman of buurvrouw om hulp, maar misschien is de één is al een tijdje ernstig ziek en de ander net drie weken op vakantie.... wat dan? Zomaar iemand in het dorp bellen? Is dat wel gepast?

Jazeker, vonden de meeste aanwezigen.

Er is daar een plan voorgesteld dat beoogt om de drempel tot zo'n telefoontje te verlagen: op onze spoedig weer te vernieuwen telefoonlijst van het dorp gaan we bereidwilligen aangeven met een "handige jongen" symbooltje: deze mensen vinden het dus niet erg om zo nu en dan, een enkel keertje, gebeld te worden voor hulp. Het gaat om zogenaamde 5-minuten klusjes: dus niet om de zolder te komen opruimen of wekelijks het hele gazon te komen maaien; het gaat om dingetjes als een lampje verwisselen, de radio op het juiste station zetten, een beetje olie op de scharnieren doen, een jampotje opendraaien, een zware doos verplaatsen... etc.

Op de vergadering gaven meerdere mensen al aan hiertoe bereid te zijn. Graag spreiden we via deze pomphul het net nog een beetje verder: als u zich toen nog niet had aangemeld, maar wel beschikbaar bent voor dergelijke kleine hulpdiensten, dan graag voor 1 september een berichtje naar de secretaris (hoogsoeren.bbv.secretariaat@gmail.com), dan komt het op de nieuwe telefoonlijst te staan.

Ter informatie, nieuwe contacten in de gemeente

Na de stoelendans ten gevolge van de gemeenteraadsverkiezingen eerder dit jaar heeft Hoog Soeren e.o. een nieuwe wethouder voor dorpszaken: Nathan Stukker. Bovendien is onze stadsdeelmanager Goos Zwanikken een paar weken geleden met pensioen gegaan. Zijn opvolger is Steven Gerritsen. Het bestuur van de BBV is voornemens deze en andere nieuwe contacten bij de gemeente uit te nodigen voor ons Oranjefeest, zodat er op informele wijze kennis gemaakt kan worden.

Heeft u dat nou ook?

Er wordt gebeld, er staat een dorpsgenoot op de stoep met een collectebus voor één of ander goed doel: Reuma, Hart, Nier, KWF Kankerfonds, Rode Kruis, en zo zijn er nog een stuk of twintig. U wilt het bewuste doel best wel steunen met een bijdrage. Daarnaast voelt u misschien ook nog wel respect voor uw dorpsgenoot; dat deze de moeite neemt om te collecteren; kortom, u zoekt snel naar enkele dan wel meerdere euros..... blijkt u totaal geen cash meer in huis te hebben!

Hier is een werkelijk te eenvoudige, maar toch echt wel doeltreffende tip:

zet ergens in de buurt van uw voordeur een mooi doosje waarin u regelmatig wat één en twee-euro munten stort (of briefjes van 5 en 10 euro, ik weet niet

hoe gul u meestal bent), klaar voor het moment dat die deurbel weer gaat. Want dat moment komt al weer eerder dan u denkt. Mocht u willen weten wanneer u welke collecte kunt verwachten: op het web staat een uitgebreid rooster voor collectes: <http://www.cbf.nl/collecterooster/>

Geven en Nemen

Frustraties en ergernis

De afgelopen tijd, zo lijkt het, zien we meer dan eenvoudige rimpels aan het oppervlak van onze tamelijk harmonieuze samenleving in Hoog Soeren. Denk aan het gedoe rond de kinderspeelplek, aan rechtszaken ter behoud van groenstroken, aan oplopende ergernissen rond verbouwingen bij "de burens", aan geplaatste schuttingen of hekwerken waar omwonenden zich over opwinden, aan het dumpen van groenafval waar dat niet de bedoeling is en zo zijn er nog wel wat zaken te noemen. De rijdende rechter zou er zijn vingers bij aflikken. Een beetje reuring, ergernis en onenigheid kan helemaal geen kwaad: het moet hier vooral niet een al te gezapig ingeslapen dorp worden. Een flinke ruzie kan enorm opluchten en kan burenrelaties uiteindelijk zelfs meer inhoud geven, maar dan moet het wel afgerond worden met een wederzijds aanvaard "ik snap jouw punt, ik pas me aan, zand erover". Wanneer dergelijke ergernissen de verhoudingen echter grondig verzieken..... dan denken we: had dat nou niet anders en vooral: beter gekund? Uiteindelijk moeten we in ons dierbare dorp wel met elkaar door een deur kunnen; we moeten op elkaar kunnen rekenen wanneer dat nodig is.

Waar ligt het aan?

Een ik-ik-ik denken lijkt vaker te prevaleren boven het rekening houden met anderen. Een beetje kort door de bocht gaat het van: "Ik wil zus en zo. Dús heb ik daar recht op. Dús moeten anderen het maar accepteren". Bovendien wordt bij onenigheid al gauw de hulp van de overheid ingeroepen om het op te lossen, waarmee de onvrede meestal alleen maar escaleert. Vaak zonder bevredigende oplossing, overigens, want de regelgeving in het bestemmingplan, gemeenterecht en rijksbescherming wordt maar mondjesmaat gehandhaafd; de gemeente trekt zich terug, laat steeds meer over aan de burgers zelf.

Dat is prima, maar dan moeten wij burgers wel bewijzen deze verantwoordelijkheid te kunnen dragen. Dat vraagt moeite, tact, redelijkheid, inschikken, accepteren....

Wat kunnen we er aan doen?

Dat is denk ik helemaal niet moeilijk. Volg deze drie stappen:

- (1) Bij het maken van plannen check de regels uit het bestemmingsplan en hou je eraan: maak keuzes die passen binnen de aard van de bepalingen in het bestemmingsplan (dus denk niet: ach, dat plan is onbelangrijk; ik hoef me niet aan die details te houden; als ik dit wil dan moet het maar een uitzondering zijn, dan moet iedereen dat maar accepteren).
- (2) Voordat je überhaupt begint met vergunningen aanvragen, laat staan muurtjes metselen, bomen zagen, tuin asfalteren, onderzoek hoe jouw plannen vallen in jouw buurt: neem de moeite om even langs je verschillende burens te lopen en te vertellen wat je wil. Openheid van zaken over wensen en plannen levert eerder begrip en inschikkelijkheid op dan een botte confrontatie met een onwelkom fait accompli.
- (3) Waar jouw wensen met de belangen van anderen blijken te botsen, probeer liever een compromis te vinden i.p.v. je vermeende recht af te dwingen. Dit geldt voor beide kanten, dus zowel voor de initiatiefnemer als voor andere betrokkenen. We doen een beroep op ieders inschikkelijkheid.

Dit werkt alleen als dorpsbewoners vroegtijdig, eerlijk en transparant met elkaar communiceren, want je moet die inschikkelijkheid wel verdienen.

Nu ja..... hoe moeilijk kan dat nu helemaal zijn? Dus: kom op nou!

Hessel Posthuma en Marco Boersma

Blikvangers onderweg

Sinds het voorjaar loop ik in de vroege morgen niet meer met Milo los in het hondenbos om confrontaties met zwijnenmoeders met biggen te vermijden.

Ik loop dan een rondje buitenom de golfbaan. De hond moet dan wel aan de lijn, maar dat deert hem weinig, want hij heeft een lange uitlooplijn en de voorbijflitsende konijnen eisen al zijn aandacht op. En ik geniet van het ochtendlicht dat over de baan valt.

Al vlug viel mij op dat er iedere morgen weer verse printen van een groot zwaar hert op het pad te zien waren: heen en vaak ook weer terug. Eigenlijk altijd solitaire printen, dus waarschijnlijk van een wat ouder manlijk hert, die vaak alleen leven. Soms liepen de sporen tot vlak achter de klaphekken van respectievelijk de Solskamp en de Steeg.

Twee keer zag ik wat van het heideveldje van de Solskamp weg schieten, maar een ontmoeting kon ik dat toch nauwelijks noemen. Tot half april: ik ga het klaphek door en Milo is iets onrustig, dus ik iets alerter en ik meen wat bruins op het veld te zien, is het een jonge beuk met nog zijn bruine blad of toch een beest? Langzaam loop ik met de hond kort aan de lijn naar het kruispunt van de paden toe. En daar staat hij gewoon op het pad rustig naar ons te kijken. Inderdaad een groot manlijk hert. Vlakbij en totaal niet verschrikt. Waarschijnlijk heeft hij mij al vaak genoeg gezien terwijl ik hem niet zag. De hond is rustig, de lucht van ree en hert zegt hem niet zoveel, en omdat het hert zo kalm blijft staan blijft hij ook rustig, net als ik natuurlijk.

Zijn gewei is half volgroeid en de basthuid glanst mooi in de zon. Zo staan we stil naar mekaar te kijken en ik geniet volop. Daar is hij dan eindelijk. Na een tijdje begin ik maar langzaam achteruit te lopen naar de golfbaan, het hert blijft gewoon staan en achter Bolkestein draai ik me om in de normale looprichting en maak helemaal gelukkig mijn rondje af. De volgende morgen vervangt Pierre mij op de wandeling en hij neemt voor de zekerheid zijn kleine camera mee en warempel, daar staat hij weer, nu wat meer naar achteren en dus kan hij hem mooi op de foto zetten! Kijk maar onderaan dit artikel!

Een paar weken later zie ik hem op het kleine weitje, ongeveer ter hoogte van het midden van de golfbaan en weer staat hij doodgemoedereerd naar me te kijken, zijn gewei is alweer flink gegroeid.

Af en toe breid ik mijn gewone rondje nog wat uit met een stukje Asselse hei. Op zo'n tocht zie ik achter een heuveltje een bruin kontje: een ree, denk ik, die zie ik hier wel vaker. De wind is recht in mijn gezicht maar de hond geeft geen sjoege. Voorzichtig loop ik een stukje door om de bult vanaf het pad wat op te lopen en eroverheen te kunnen kijken. En daar staan ze met z'n tweeën, twee grote geweidragers, zo vlakbij dat ik ze in de ogen kan kijken. Ze zijn net zo verbaasd als ik maar draaien zich nu wel om en gaan ervandoor.

En eergisteren zag ik "mijn buurthert" weer op het heitje van de Solskamp, maar nu waren ze met zijn tweeën! Zijn dat nu die twee van de Asselse hei, is het m'n eigen hert met een maatje, of nog een andere combinatie?

Ik weet het niet, want zo goed kan ik die grote jongens niet uit elkaar houden! Hun geweien zijn in iedere geval volgroeid nu, want ik zag al een flardje bast eraan hangen en dan weten we: de zomer is weer aangebroken!

MPV.

Hotel Café Restaurant Hoog Soeren

Hotel Café Restaurant Hoog Soeren is al vele jaren een begrip. Het familiebedrijf is in 1966 in Hoog Soeren begonnen. Intussen runnen de twee dochters van de oprichter, Ilvia en Lea, samen met Jesse, de echtgenoot van Lea, het bedrijf. Het hotel werd altijd gekenmerkt door een huiselijke sfeer en daar hoorden in vroeger jaren de spreukenbordjes en de tafelkleedjes bij. Onlangs is de hele inrichting op de kop gegaan. "Het was nog echt de zaak van onze ouders", vertelt Lea, "en het werd tijd voor een restyling." En Ilvia vult aan: "We moesten echt de 21e eeuw in, de zaak moest meer van ons worden, met onze smaak". Toch is het huiselijke karakter gebleven, want daarin onderscheidt Hotel Hoog Soeren zich weer van andere horecaondernemers. De spreukenbordjes zijn weg, maar een paar geweien zijn gebleven. En zonder de koninklijk huis borden, die nu creatief zijn opgehangen, kun je als hotel in het Kroondomein ook niet.

Ook de omgeving rond het hotel is onder handen genomen. De boomgaard met zitjes, de Pipowagen, die samen met het miniboerderijtje met kipjes en een Vlaamse Reus, een attractie voor de kinderen vormt en niet te vergeten, het nieuwe speeltoestel, dat onlangs na het traditionele paaseieren zoeken officieel werd geopend.

Van buiten is dat niet zichtbaar, maar de hotelgasten treffen ook opnieuw ingerichte kamers aan, met nieuw bedlinnen.

"En, zijn de gasten tevreden met alle vernieuwingen?" "Jazeker, we krijgen heel positieve reacties", vertelt Ilvia, "en ook het restaurant wordt gewaardeerd." En Lea vult aan: "We nemen de tijd voor de gasten en omdat we al heel lang hetzelfde personeel hebben, zorgt dat voor herkenning en vertrouwen bij de bezoekers."

Ook voor de bewoners van Hoog Soeren is het hotel een vast uitgangspunt. Al is het maar voor de vele activiteiten van de Buurt- en Belangenvereniging en de maandelijkse buurmannen- en buurvrouwenborrel. En voor 15 euro p.p. kun je als bewoner van Hoog Soeren tussen zes en half zeven komen dineren met drie gangen. Wel even opgeven vóór vijf uur. En tenslotte hoeven we om "petanque" te kunnen spelen niet meer tot het Oranjefeest te wachten. Gezellig met elkaar op de jeu-de-boule baan van het hotel gaan spelen, drankje er bij en een kletspraatje. Zo wordt de dorpsbrink weer in ere hersteld. ppi.

Trui Boss neemt afscheid als redacteur

In de afgelopen 10 jaar stelde Trui Boss ons voor aan nieuwe bewoners en liet ze ons kennismaken met andere bekende en minder bekende inwoners van ons dorp. Nu zij stopt met haar interviews voor het Pomphulletje wordt het tijd voor een kennismaking met Trui Boss zelf.

De deur van haar huis staat al open als ik aan kom rijden. Een prachtige, beschutte groene plek bij halte Assel, met een gigantische beuk recht voor een houten huis. De plek oogt intiem en warm. Een onopvallend beeldje met vogeltjes op een hekje, de beuk met z'n dichte bladerenkroon waardoor de zon wordt gefilterd, een groot raam waarachter een kleurrijk schilderij met twee nijlpaarden de aandacht trekt. Hier wonen mensen die oog hebben voor hun omgeving.

Trui ontvangt me hartelijk. Ze oogt al net zo kleurrijk en warm als haar omgeving en toont me direct haar huis. Als eerste lopen we naar het raam waardoor de prachtige beuk te zien is. "Kijk, hierdoor besloten we om hier te gaan wonen. Als je zo'n prachtige boom kunt kopen, dan neem je het huis er toch bij?"

Trui is geboren in Leidschendam en getogen in Den Haag. Ze werd verpleegkundige, behaalde de kinderaantekening en specialiseerde zich in de zorg voor couveusekindjes. "Ik zou het nu niet meer kunnen; zo klein en kwetsbaar, je moet heel precies werken. Maar vroeger deed ik het gewoon."

Ze trouwde met Cees, die ook uit Den Haag kwam. Samen met hem verhuisde ze naar Alphen aan de Rijn waar Cees een huisartsenpraktijk begon. Als verpleegkundige kon ze hem in de praktijk goed helpen en dat deed ze met plezier. Trui is oprecht geïnteresseerd in mensen: "ieder mens heeft iets bijzonders". Ook Cees was een huisarts die echt betrokken was bij zijn patiënten. Dat maakte hun leven druk en vol. "Dan ging de telefoon 's nachts en dan hoorde je al dat Cees er weer uit moest." Die betrokkenheid maakt dat Trui en Cees nu nog steeds warm worden ontvangen in Alphen aan de Rijn.

"Op straat worden we nog altijd door oud-patiënten aangesproken. We worden zelfs omhelsd, zo hartelijk!"

Samen met Cees kreeg Trui drie zonen en een pleegzoon. Een van de jongens overleed door een ongeluk. Dit had grote impact op het gezin Boss. De broers realiseerden zich in de volle breedte dat het leven heel kort kon zijn. "Als het leven zo kort kan duren, wil ik doen wat ik echt wil." zei een van de broers, en hij veranderde resoluut zijn studiekeuze. Ook de andere broer koos voor een andere beroep.

"Bert was zo bezig met de natuur, was zelf zo natuur, dan we besloten hem in Assel te begraven." De begraafplaats was bekend bij Trui en Cees doordat familie in Apeldoorn had gewoond en ook de vader van Trui heeft in Assel zijn laatste rustplaats gevonden.

Nadat de praktijk was verkocht wilden Trui en Cees naar een plaats verhuizen waar ze minder bekend waren als huisarts en verpleegkundige. Als vanzelf gingen ze kijken in de buurt waar hun zoon begraven lag. Al 12 jaar wonen ze met veel plezier in halte Assel. Dichtbij Bert die daardoor weer deel uitmaakt van het dagelijkse leven. "Hij is nu bij ons en dat is goed. Wij kunnen gemakkelijk naar hem toe. Ook zijn broers gaan langs als ze bij ons zijn. Mijn kleinzoon kwam laatst terug van de begraafplaats en vertelde me dat zijn oom daar lag. En vervolgens vertelde hij Berts verhaal. Zo mooi!".

Trui schildert al jaren en niet onverdienstelijk. "Doordat wij hier zijn komen wonen heb ik Gaby Bovenlander leren kennen. Ik zat met een schilderij dat maar niet werd wat ik wilde. Mijn buurvrouw kende Gaby en zorgde dat ik in contact kwam. Gaby heeft me toen heel goed geadviseerd en ik heb daarna les van haar gehad. Dat ging niet zomaar, want ik moest eerst bewijzen dat ik goed genoeg was. Maar uiteindelijk is het toch gelukt. Dat was echt een hoogtepunt. Gaby is zo'n inspirerende vrouw." Trui exposeert inmiddels volop en haar werk verkoopt goed. Na jaren durft ze zichzelf schilder te noemen. En terecht; haar schilderijen vertonen vakmanschap!

In Hoog Soeren had Trui had al snel contact met verschillende mensen. Door Sal van Son werd ze gevraagd om mee te draaien in de redactie van het Pomphulletje. "Ik heb eerst een jaar meegedraaid zonder functie. Eindelijk mocht ik zelf een interview doen. Bingo!"

Als kind vond Trui het leuk om brieven en opstellen te schrijven en ook schreef ze in schoolkrantjes. Haar moeder was journalist en schreef ook boeken. Maar vooral de belangstelling voor mensen was haar drijfveer voor de interviews. "Door de interviews voor het Pomphulletje heb ik zoveel mensen leren kennen en mocht ik ook hun huizen zien. Het is zo leuk om te zien hoe de inrichting van de huizen vertelt over de mensen. Ieder mens heeft een verhaal en ik vond het zo mooi om die verhalen te horen en de mensen daardoor beter te leren kennen." Eén interview maakte bijzonder

indruk op haar. "Het interview met het artsenechtpaar dat naar Afrika is gegaan om daar een aantal jaren te werken tot hun kinderen naar school moesten. Dat interview maakte indruk op mij, want Cees en ik hebben dat ook gewild maar het niet gedaan. Zo indrukwekkend dat deze mensen dat wel hebben gedaan."

Na ruim tien jaar stopt Trui met de interviews voor het Pomphulletje. Ze heeft 45 mensen geïnterviewd en is in 45 huizen geweest. Ze heeft veel mensen ontmoet en daar zijn fijne contacten uit voortgekomen. Zo gaat ze nu bijvoorbeeld met de één naar een museum en met de ander naar de film en in juni gaat ze met haar buurvrouw naar Oerol; "Een hele week de remmen los!" "En het leuke is, dat veel mensen die ik geïnterviewd heb, en in wiens huizen ik ben geweest, nu op de open-atelier-dag naar mijn huis komen!" Lieve Trui, heel hartelijk bedankt voor alle mooie interviews in de afgelopen jaren. We zullen je ongetwijfeld nog vaak tegenkomen bij andere activiteiten in ons dorp!

Interview: Elly Wijnands

Dauwtrappen op Hemelvaartsdag

Het was zeven uur in de prille ochtend en zo'n veertigtal Soerenaren, volwassenen en kinderen, verzamelden zich bij de Wilhelminaboom voor de jaarlijkse traditionele dauwtraptocht. Het was ook vochtig en koud. Handschoenen waren zeker niet overbodig. De tocht bestond uit vijf etappes: één naar de jus d'orange, één naar de koffie met krentenwegge, een heel belangrijke naar de eieren met spek en misschien wel de allerbelangrijkste: de barre tocht naar de drank. Tenslotte mochten we de heuvel op naar huis. Chef d'equipe was Niels Langenberg, die zijn werk uitstekend deed, onder toezicht oog van het nieuwe bestuurslid activiteiten, Jenny van der Poel. De catering was zoals gebruikelijk weer fantastisch verzorgd door Jesse, die hulp kreeg van Diederik, die wel aanwezig wilde zijn, maar niet kon fietsen. De kinderen vermaakten zich uitstekend met de aanwezige plassen en ook deze editie van het dauwtrappen kunnen we ons weer als een succes herinneren. En die lichte verkoudheid die sommigen er aan over hielden is vast te voorkomen. Zij kunnen misschien te rade gaan bij Han Keukens, om het geheim van de korte broek te vernemen. ppi.

Paaseieren zoeken

De spanning was te snijden. Talloze kinderen stonden klaar om de door de Paashaas verstopte eieren terug te vinden. Het hele spektakel vond weer plaats in de tuin van de familie Parqui. Grootouders, ouders en te oude kinderen keken toe hoe de run begon. Manden vol kleurige eieren kwamen te voorschijn, al hadden sommige kinderen best moeite het vlak voor hun ogen verstopte ei ook echt te zien. Na afloop bleken er nog behoorlijk wat eieren te missen. Dat wordt voer voor de dieren. Al met al weer een gezellige en leuke happening. En de nieuwe eigenaren, die het pand van Parqui hebben gekocht, zegden meteen hun medewerking voor volgend jaar toe. ppi

Recensie Brasserie Het Nieuwe Jachthuis

Naar aanleiding van ons artikel in het vorige nummer over Brasserie Het Nieuwe Jachthuis:

“We werden zeer gastvrij ontvangen door de gastvrouw en naar een tafeltje gebracht. Na de drukte van de afgelopen woensdag tijdens de opening hadden we nu de tijd om rustig de eetzaal te bekijken. Hij straalde warmte en gezelligheid uit. Een thuishomen gevoel. De bediening was top, altijd op het juiste moment aanwezig en niet te opdringerig, maar wel met goede adviezen indien nodig. Met andere woorden: Chapeau met pluim. We hopen er nog regelmatig te komen! Herbert en Detta Jonker.

De Pollepel van Jenny van der Poel

Vorbereiding:

Kipfiletblokjes een dag marinieren in een mix van:

- Sambal
- Suiker
- Citroen
- Koriander
- Knoflook
- Groene kruiden
- Zout/peper
- Zonnebloemolie

Dressing:

- 1/3 azijn
- 2/3 zonnebloemolie
- Sjalotje
- Peterselie
- Mosterd
- Kerriepoeder
- Bieslook
- Scheut bouillon
- Cayennepoeder
- Suiker en / of honing
- Worcestersaus

Bereidingswijze:

Bak de kipfiletblokjes gaar en maak intussen de dressing.

Was de sla (liefst gewone botersla), goed droogdeppen en de dressing en lauwe kipplokjes er door heen.

Nog lekkerder wordt het met wat uitgebakken spek (mager rookspek). Lauwwarm serveren.....smullen!!

Serveren met lekker Turks brood en je hebt een heerlijke zomermaaltijdsalade!

Eet smakelijk, Jenny van der Poel

Ik geef de pollepel door aan Marlies Peters.

Informatiepagina

Vaste agenda-gegevens

Politie: Wijkagent de heer E. Poolman
Alarmnummer 112
Melden niet-urgente zaken: 0900-8844 of
erwin.poolman@no-gelderland.politie.nl
www.twitter.com/politieuddel

De Buitenlijn: Tel. 14055 van 08.00 tot 17.30 uur
(of <https://secure.apeldoorn.nl/buitenlijn-form>)

Buurvrouwenborrel: Elke eerste woensdag van de maand
van 16.30 tot 18.00 uur in Hotel Hoog Soeren

Buurmannenborrel: Elke eerste maandag van de maand
van 17.00 tot 18.30 uur in Hotel Hoog Soeren

Variabele agenda-gegevens

Zaterdag 30 augustus 2014 Oranjefeest Hoog Soeren

Over deze activiteit krijgt u nader bericht.

Zaterdag 5 juli 2014

Festival Theater op 't Zand op het Kootwijkerzand in Boswachterij
Kootwijk. Zie: www.theateroptzand.nl

